

Arrest

nr. 189 761 van 14 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 9 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat R. AMDOUNI en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u bent geboren in 1967 te Karena, Sierra Leone en dat u afstamt van Malinke. U bent nooit naar school gegaan waardoor u niet kan lezen of schrijven.

Toen u ongeveer twintig jaar was, huwde u en verhuisde u naar Tongoville, Sierra Leone. U kreeg twee kinderen met uw man, Fofana.

Uw ouders, man en kinderen overleden door de burgeroorlog in Sierra Leone. U vluchtte naar Guinee waar u trouwde met uw tweede man, Mamadou Fofana. U werd zijn vierde vrouw en samen kregen jullie zes kinderen.

De andere vrouwen van Mamadou Fofana zagen u steeds als een heks. Toen uw man nog leefde, kon hij de situatie steeds kalmeren tussen de andere vrouwen en uzelf. Het was wanneer uw man was overleden, dat uw problemen begonnen. U werd door één van de mede-vrouwen aangevallen met een machete en u werd verwond aan uw rechterarm. U kon vervolgens vluchten uit het huis. Op straat werd u opgepikt door een man, Diaby. Hij nam u mee naar Conakry en hij zorgde ervoor dat u de eerste hulp kreeg toegediend. Vervolgens bleef u een tijdje in een huis in Conakry. Toen Diaby u voorstelde om u terug naar huis te brengen, vertelde u hem dat u niet terug kon omdat de andere vrouwen van uw man u zouden vermoorden. Diaby zorgde er vervolgens voor dat u de nodige documenten had om te reizen. Hij organiseerde uw reis en hij kwam samen met u naar België. Eens in België zette hij u af aan het gebouw van de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) alwaar u op 21 maart 2016 asiel aanvraagde.

U verklaarde niet naar Sierra Leone te kunnen terugkeren omdat u er niemand meer heeft.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest de andere vrouwen van uw overleden man omdat ze u als een heks bestempelen en u daarom willen vermoorden. (zie gehoor CGVS, p 22)

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de gegevens van Printrak (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de vingerafdrukken die van u werden genomen op 16 maart 2016 te Brussel **overeenstemmen met de vingerafdrukken die werden genomen bij de visumaanvraag van ene Fatoumata Mansare**, geboren op 1 januari 1960. Uit de informatie, toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat u **op 7 mei 2014 een visum aanvraag indiende bij de Nederlandse ambassade in Ghana**. Er werd u een visum uitgereikt, dat geldig was voor 90 dagen. U heeft dit visum om familiale redenen bekomen. Ook **op 22 mei 2015 diende u een visumaanvraag in bij de Nederlandse ambassade in Accra** en werd u een visum uitgereikt voor 45 dagen om familiale redenen, deze beslissing werd op 11 januari 2016 genomen.

U verklaart echter dat u nooit een visum aanvraag heeft ingediend. U verwijst naar dhr. Diaby die voor u de nodige documenten heeft geregeld, nadat u door de mede-vrouw werd verwond met een machete. (zie gehoor CGVS, p 7) Wanneer de protection officer u in kader van bovenstaande informatie vraagt of u Fatoumata Mansare kent, zegt u onmiddellijk 'Neen, ik ben Fanta Keita' (zie gehoor CGVS, p 8). **Het is niet aannemelijk dat u onmiddellijk aangeeft dat u deze persoon niet bent wanneer u wordt gevraagd of u haar zou kennen wat de aannemelijkheid van uw verklaringen ernstig aantast.**

U verklaart dat dhr. Diaby ervoor heeft gezorgd dat u de nodige reisdocumenten had (zie gehoor CGVS, p 21). **Dit is echter geen verklaring voor de vaststelling dat u ook in 2014 een visum kreeg uitgereikt.** Het feit dat u reeds in het verleden een visum kreeg uitgereikt en dat u hierover leugenachtige verklaringen aflegt bij het CGVS, vormt een **eerste negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas.**

Verder geeft uw gedrag blijk van een **gebrek aan medewerking in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming**, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over uw verzoek moet beslissen. Op meerdere momenten maakt u het de tolk erg moeilijk om op een professionele manier te werken. Ondanks de verschillende waarschuwingen van de PO blijft u de tolk onderbreken wanneer hij praat (zie gehoor CGVS, p 9, p 10, p 11, p 15, p 17,...).

Vervolgens kan worden opgemerkt dat u **meermaals en zeer nadrukkelijk verklaart dat u niet naar school bent geweest** (zie gehoor CGVS, p 3, p 4, p 5, p 7,...).

Dit kan echter niet overtuigen als verschoning voor uw onwetendheid of de tegenstrijdigheden tussen uw gehoor bij het CGVS en de DVZ. Immers, zelfs van een persoon zonder opleiding kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en

elementaire zaken in verband met haar eigen leefwereld. Een beperkte scholing houdt niet in dat uw inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of u zouden verhinderen uw directe omgeving en leefwereld te omschrijven.

Zo is het niet aannemelijk dat u op 5 april 2016 verklaart in de vragenlijst van het CGVS dat een andere vrouw van uw man **Aminata Kourama** heet (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ op 5/04/2016). Wanneer u tijdens uw gehoor bij het CGVS wordt gevraagd naar de volledige naam van Aminata, zegt u initieel dat ze haar gewoon Aminata noemen. Wanneer de PO nogmaals aandringt naar de volledige naam van Aminata, zegt u dat u het niet weet. Wanneer de PO nogmaals vraagt naar de volledige naam van Aminata en hierbij uw eigen naam en familienaam als referentie gebruikt, zegt u tenslotte dat ze **Aminata Bundu** heet (zie gehoor CGVS, p 13-14). **Het is niet aannemelijk dat u niet beter op de hoogte zou zijn van de familienaam van Aminata indien ze werkelijk een andere vrouw zou zijn van uw man.** U gaf twee verschillende namen op bij de DVZ en het CGVS, wat in strijd is met uw verklaring dat u haar naam niet kende. Ook al verklaart u dat u ziek was tijdens uw gehoor bij de DVZ (zie gehoor CGVS, p 3), is het niet aannemelijk dat u dergelijk flagrante vergissing maakt en Aminata enerzijds als Kourama aanwijst en anderzijds als Bundu.

Ook komen de **verklaringen over de naam van uw man** helemaal niet doorleefd over. Het is niet aannemelijk dat u verschillende namen opgeeft bij de DVZ en het CGVS. U verklaarde immers bij de 'verklaring DVZ' dat uw man **Fofana Sory** heet (zie verklaringen DVZ, opgemaakt op 05/04/2016, vraag 15a). Wanneer de PO u tijdens uw gehoor bij het CGVS vroeg hoe uw man heette, zegt u initieel dat hij **Mamadou Diaby** heet (zie gehoor CGVS, p 9). De PO vraagt ter bevestiging nogmaals of uw tweede man Mamadou Diaby heet, wat u bevestigt. De PO vraagt nogmaals of u zeker bent dat Mamadou Diaby zijn naam is, waarop u wederom zegt dat het zo is. Wanneer de PO u vervolgens vraagt of u de eerste vrouw bent van Mamadou Diaby, vraagt u plots of het gaat over de naam van de man die u naar hier heeft gebracht of over uw man en zegt u vervolgens dat de naam van uw man Mamadou is. Wanneer de PO hierop nogmaals vraagt naar de naam van uw man, zegt u uiteindelijk **Mamadou Fofana**. Het is duidelijk dat u de ingestudeerde namen niet voldoende beheerst daar het **helemaal niet aannemelijk is dat u niet vlot de naam van uw tweede man, waarmee u zes kinderen zou hebben en die u steeds zou hebben beschermd tav zijn andere vrouwen niet onmiddellijk kan vermelden**. Het is daarbij opmerkelijk dat u de naam van uw 'smokkelaar' vermeldt – Diaby- en dat u daarenboven verklaart dat ook uw eerste man 'Fofana' heet (zie gehoor CGVS, p 10). **Van uw eerste man weet u echter zijn volledige naam niet, alleen zijn familienaam – 'toevallig dezelfde als deze van uw tweede man, wat opnieuw de doorleefdheid van uw asielrelaas ernstig aantast.**

Vervolgens kan ook worden opgemerkt dat het **niet aannemelijk is dat u het incident, wat de aanleiding was van uw vlucht, niet beter kan kaderen in de tijd**. Van u, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat u alle elementen ter ondersteuning van uw asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van of rechtsreeks betrekking hebben op de reden van uw vertrek of vlucht uit het land van herkomst. U dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ook al verklaart u dat u niet naar school bent gegaan, toch gaf u aan dat u na het overlijden van uw man de dagen telde zodat u zou weten hoelang u in rouw zou moeten zijn (zie gehoor CGVS, p 12-13). Binnen deze context is het dan ook niet aannemelijk dat u niet kan zeggen hoeveel dagen na de dood van uw man dat u werd aangevallen door uw mede-vrouw. Wanneer de PO u immers vraagt wanneer het incident was, zegt u initieel op een dinsdag (zie gehoor CGVS, p 18). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd de hoeveelste dag na de dood van Mamadou Fofana het was, zegt u dat het na '3 maand en enkele dagen' was en verduidelijkt u vervolgens dat het '3 maand en 2 weken' was. (zie gehoor CGVS, p 18). Wanneer u opnieuw de tolk niet laat uitspreken en nadat de PO u wederom uitlegt dat u de tolk moet laten uitspreken, antwoordt u op de vraag hoeveel dagen na het overlijden van Mamadou Fofana u werd verwond met de machete en nadat de tolk uitgebreid de tijd neemt om het ook visueel voor te stellen zegt u dat het de dag van zijn dood was dat u werd aangevallen (zie gehoor CGVS, p 18). Wanneer de PO ter confirmatie vraagt of u op de dag dat Mamadou Fofana overleed, werd aangevallen door Nabintou, zegt u dat bent weggegaan wanneer ze u begonnen uit te schelden. **Opnieuw is uw antwoord niet coherent waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wordt aangetast.**

Van u kan minstens worden verwacht dat u middels een coherent en waarachtig relaas aantoont dat uw aanvraag gerechtvaardigd is. Wanneer de PO nogmaals tracht om te weten te komen wanneer u precies werd aangevallen, probeert u de vraag meermaals te ontwijken door aan te geven dat u de vraag niet begrijpt. Wanneer de tolk de vraag meermaals herhaalt en de PO u vervolgens stap voor

stap, door middel van een illustratie, trachten te weten hoeveel dagen na de dood van Mamadou Fofana u werd aangevallen, zegt u dat de dag van het overlijden een donderdag was. Wanneer de PO u aanmoedigt en verwijst naar het feit dat u de dagen zou hebben geteld, zegt u dat ze zijn begonnen voor zijn dood en dat het na zijn dood bleef doorgaan (zie gehoor CGVS, p 19). Wanneer de PO, na het stellen van andere vragen, nogmaals vraagt naar wanneer Nabintou u zou hebben aangevallen, zegt u tenslotte dat u het niet meer weet maar dat het dankzij mijnheer Diaby is dat u werd verzorgd (zie gehoor CGVS, p 19). Het geeft weinig blijk van enig inlevingsvermogen dat u niet beter kan situeren wanneer u werd aangevallen waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig wordt aangetast. Zeker wanneer u wel kan aangeven dat u twee weken in Conakry heeft verbleven alvorens het land te verlaten (zie gehoor CGVS, p 20).

Vervolgens kunnen er vraagtekens worden geplaatst bij uw vrees. U geeft aan dat u de dood vreest en wel omdat u verklaart dat als een Afrikaan verklaart dat iemand moet sterven, dat dit ook zo zal gebeuren (zie gehoor CGVS, p 23). Dit is een blote bewering die u geenszins kan staven. Zeker gezien u verklaarde dat Nabintou u met een machete had geraakt, dat u vervolgens –zwaar gewond volgens uw verklaringen - bent weggelopen maar dat u niet kan verklaren waarom ze niet achter u is gegaan (zie gehoor CGVS, p 19-20). Indien de drang zo groot zou zijn om u te vermoorden, kan immers verwacht worden dat u hier enige verklaring voor heeft of op zijn minst over heeft over nagedacht. Het feit dat u dit niet heeft gedaan, duidt wederom op een gebrek aan doorleefdheid.

Gelet op bovenstaande opmerkingen dient te worden vastgesteld dat u uw problemen, noch uw (familiaal) profiel aannemelijk maakt. Bijgevolg kan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u in Sierra Leone niemand meer heeft.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt geen documenten voor die uw identiteit of uw reisweg kunnen ondersteunen. U legt wel een doktersattest voor; op 2 december 2016 stelde dr. Delphine Guenter vast dat u een litteken van zeven cm op uw rechter arm/schouder heeft. Deze constatacie doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen omdat aan de hand van de in het attest beschreven letsels niet kan worden vastgesteld hoe en wanneer u deze verwonding heeft opgelopen, noch in welke omstandigheden. U legt verder twee foto's voor van een litteken op een rechter bovenarm. De foto's ondersteunen de bevindingen van de arts, maar geven evenmin uitsluitsel over hoe en wanneer deze verwonding werden opgelopen of in welke omstandigheden. Er wordt dan ook niet in twijfel getrokken dat u een dergelijk litteken heeft op uw rechter bovenarm.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 9 februari 2017 in een eerste middel een schending aan van "de definitie van de hoedanigheid van vluchteling zoals bepaald door de Internationale Conventie over het statuut van vluchteling, getekend te Genève op 28 juli 1951 en de artikelen 48/3 en 48/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de motiveringsplicht".

Verzoekster volhardt in haar asielrelaas en voert aan dat zij "vreest dat de andere vrouwen van haar tweede echtgenoot haar willen vermoorden omdat zij haar aanzien als een heks".

Verzoekster herneemt dat één van deze vrouwen haar toetakelde met een machete en verwijst naar de foto's die zij reeds neerlegde.

Verzoekster ontkent de vaststelling van verweerder eerder al een visumaanvraag te hebben ingediend onder een andere naam, meer bepaald op 7 mei 2014 en 22 mei 2015 en stelt dat Dhr. Diaby haar hielp bij het organiseren van de reis en het verkrijgen van de nodige documenten.

Waar verweerder opwerpt dat verzoekster onvoldoende medewerking zou verleend hebben tijdens de asielprocedure, stelt verzoekster dat zij haar uiterste best heeft gedaan tijdens het interview. Zij meent echter dat *“verweerder geen rekening [wil] houden met het feit dat verzoekster totaal ongeschoold is en beperkte verstandelijke mogelijkheden heeft.”* Verzoekster voert aan dat zij *“niet [kan] lezen, noch schrijven, noch tellen, hetgeen het voor haar bijzonder moeilijk maakt om op bepaalde vragen te antwoorden, laat staan een chronologie te respecteren”*. Zij is voorts van oordeel dat geen rekening werd gehouden *“met feit dat verzoekster toen in shock verkeerde doordat zij brutaal aangevallen werd. Zij had veel bloed verloren en diende een hele tijd te herstellen. Fysiek en mentaal was zij er slecht aan toe”*.

Verzoekster benadrukt dat zij gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd, welke stroken met de neergelegde stukken.

Het verzoekschrift vestigt nog de aandacht op verzoeksters kwetsbare positie, nu zij een oudere vrouw is met een slechte gezondheid die niet langer bij familie terecht kan of een sociaal vangnet heeft.

Verzoekster stelt dat haar het voordeel van de twijfel dient gegund te worden, dat de motivering van de beslissing op verschillende punten partijdig en niet correct is en dat een en ander te wijten kan zijn aan een slechte vertaling.

Aangaande de verwarring omtrent de namen van de betrokken echtgenoten, verduidelijkt verzoekster dat zij haar echtgenoten nooit bij naam aansprak, maar enkel met ‘mon grand’.

Verzoekster voert in een tweede middel een schending aan van *“artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 over de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het beginsel van de goede trouw”*.

Verzoekster is van oordeel dat verweerder onterecht de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft - doordat verweerder onterecht meent dat verzoekster er niet in geslaagd zou zijn om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken - en bovendien dit onderdeel van de beslissing op geen enkele wijze gemotiveerd heeft. Het verzoekschrift voegt hieraan toe *“dat verweerder de huidige situatie in Sierra Leone en de streek van verzoekster zelfs niet onderzocht”*.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (4 november 1950) (hierna: EVRM).

Verzoekster meent dat zij het slachtoffer geworden is van onmenselijke en vernederende behandelingen in haar thuisland, nu zij er werd aangevallen en ernstig verwond met een machete. Zij voert aan dat haar, indien zij zou terugkeren, hetzelfde lot wacht.

In hoofddorde wordt gevraagd verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en

wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekster verklaart Guinee te zijn ontvlucht omdat zij er beschuldigd wordt een heks te zijn en omwille hiervan dreigt vermoord te worden. Zij stelt niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst, Sierra Leone, omdat zij daar niemand meer heeft.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

2.5. Voorop dient met het CGVS te worden vastgesteld dat uit de afname van verzoeksters vingerafdrukken blijkt dat verzoekster op respectievelijk 7 mei 2014 en 22 mei 2015 een visumaanvraag heeft ingediend bij de Nederlandse ambassade in Accra, Ghana, waarna haar tweemaal een visum, van respectievelijk 90 en 45 dagen, werd gegund omwille van familiale redenen. Deze aanvragen gebeurden echter onder de naam F.M., geboren op 1 januari 1960, terwijl verzoekster op heden verklaart K.F. te heten en geboren te zijn in 1967. Wanneer verzoekster tijdens het gehoor bij het CGVS gevraagd werd of zij ooit in een ander land dan Sierra Leone of Guinee geweest is, antwoordde zij met klem *“nooit, nergens (...) neen ik ben nooit ergens anders geweest (...) neen (...) nooit”* (gehoorverslag van het CGVS van 5 december 2016 (hierna: CGVS-verslag), p. 7). Ook wanneer aan verzoekster gevraagd werd of zij ooit een visum had aangevraagd, ontkende zij herhaaldelijk, *“ik, het is een mijnheer, hij heeft me er gezocht. ik kan u niet zeggen wat hij heeft gedaan om dat te krijgen. mijn leven was in gevaar (...) het is de mijnheer. hij heeft de documenten gezocht en ze gegeven. en we zijn samen gekomen (...) mijnheer Diaby”* (CGVS-verslag, p. 7). Zelfs wanneer verzoekster werd geconfronteerd met de informatie die voortvloeide uit de afname van haar vingerafdrukken, bleef zij stevast ontkennen, *“neen dat ben ik niet. in elk geval, dat ben ik niet (...) ik, dat ben ik niet. ik ben naar hier gekomen na het probleem. (...) neen, ik, het was de eerste keer door wat de mijnheer heeft gedaan, hij heeft de reis georganiseerd”* (CGVS-verslag, p. 8). Bovendien is het opmerkelijk dat, wanneer verzoekster gevraagd werd of zij F.M. kende, zij onmiddellijk antwoordde *“neen, neen. ik ben F.K.”*, nu haar haar enkel werd gevraagd of zij deze persoon kent. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster stelselmatig en boudweg volhardt in leugenachtige verklaringen terwijl ze herhaaldelijk wordt gevraagd voor een verklaring voor de vaststelling dat ze een andere dan de door haar bij de asielinstanties verklaarde identiteit heeft en haar vingerafdrukken dit duidelijk bewijzen.

2.6. Waar verzoekster in het verzoekschrift volhardt in haar asielrelaas en stelt dat de heer D. haar hielp bij het organiseren van de reis en het verkrijgen van de nodige documenten, kan dit niet verklaren dat verzoekster in 2013, 2014 en 2015 een visum aanvroeg onder een andere naam en vervolgens in 2014 en 2015 een visum kreeg uitgereikt. Integendeel, hieruit kan slechts afgeleid worden dat verzoekster niet de kwetsbare vervolgte vrouw is die ze thans voorhouden wil maar een persoon met een ervaring met administratie en internationaal reizen. De vaststelling dat verzoekster reeds in het verleden tot tweemaal toe een visum kreeg uitgereikt en hierover leugenachtige verklaringen aflegde bij het CGVS, doet aldus afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster een valse identiteit en profiel aanneemt, en zij onder haar echte naam geen asielmotieven aanbrengt noch stelt dat ze onder haar eigen identiteit vervolgd wordt in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch aantoonbaar dat er in haar hoofd zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 a en b van de Vreemdelingenwet,

welke bestaat uit doodstraf of executie (a) of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of straffen (b).

Dit volstaat al op zich om verzoeksters asielaanvraag af te wijzen.

2.7. Volledigheidshalve stelt de Raad voorts vast dat verzoekster geen documenten neerlegt die haar bij de asielinstanties verklaarde identiteit of haar reisweg enigszins kunnen staven. Verzoekster komt aldus tekort aan haar medewerkingsplicht te meer verzoekster zelf stelt dat ze gedocumenteerd van haar land is vertrokken. Daarnaast dient worden opgemerkt dat verzoeksters gedrag – verzoekster onderbrak de tolk doorheen het gehele gehoor, ondanks meerdere waarschuwingen (CGVS-verslag, p. 9, 10, 11, 15, 17, 18, 19) – blijkt geeft van een gebrek aan medewerking, wat haar geloofwaardigheid op fundamentele wijze aantast bovendien wijst dit er nogmaals op dat verzoekster goed gericht denkt en handelt, en er dus geen redenen zijn om haar verplichting te minimaliseren zoals ze aangeeft, om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar asielaanvraag en de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas, *quod in casu non*.

2.8. Verzoeksters geloofwaardigheid wordt verder ondergraven nu zij tegenstrijdige verklaringen aflegde tijdens haar gehoor bij de DVZ en bij het CGVS. Zo verklaarde zij bij de DVZ dat “*de andere echtgenote van [haar] man genaamd K. A. [haar] beschuldigd [had] van hekserij*” (vragenlijst CGVS, punt 5), terwijl verzoekster bij het CGVS slechts verklaarde dat zij “a.” heette (CGVS-verslag, p. 13). Wanneer verzoekster gevraagd werd naar de volledige naam van de tweede echtgenote van haar man, antwoordde zij, “*we noemen haar gewoon A. (...) ik weet het niet*” (CGVS-verslag, p. 14), om vervolgens te stellen dat haar volledige naam “A. B.” is (CGVS-verslag, p. 14). Dat verzoekster niet spontaan de familienaam van A. noemt en incoherente verklaringen dienaangaande aflegt is niet aannemelijk, nu het redelijk is aan te nemen dat indien haar man in werkelijkheid meerdere vrouwen had zij de familienaam van de mede-echtgenote van haar man met wie ze een gezin vormt kent, te meer ze omwille van deze vrouw diende te vluchten.

2.9. Verzoekster legt evenmin eenduidige verklaringen af aangaande de naam van haar echtgenoot. Zo verklaarde verzoekster bij de DVZ dat haar man F.S. heet (verklaring DVZ, punt 15a), terwijl verzoekster bij het CGVS aanvankelijk verklaarde dat hij M.D. heet, wat zij nadien nog tweemaal bevestigt (CGVS-verslag, p. 9). Wanneer verzoekster gevraagd werd of zij de eerste vrouw van M.D. was, stelt zij opeens dat de naam van haar man M.F. is (CGVS-verslag, p. 10). Het is aldus duidelijk dat verzoekster de door haar ingestudeerde namen niet goed beheerst, nu zij de naam van haar smokkelaar D. verwacht met die van haar tweede man en zij daarenboven verklaart dat ook haar eerste man toevallig F. heet. Verzoeksters verklaringen komen dan ook verzonnen voor.

Waar het verzoekschrift aanvoert dat zij haar echtgenoten nooit bij naam aansprak, doch enkel met “*mon grand*”, kan dit bezwaarlijk verschonen dat zij de naam van haar tweede echtgenoot niet onmiddellijk kon vermelden en deze herhaaldelijk verwarde met de naam van de smokkelaar. Het is immers redelijk te veronderstellen dat verzoekster de naam van haar echtgenoot, en dus de familienaam van haar zes kinderen kent.

2.10. Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoekster het incident met de machete, dat tevens de directe aanleiding van haar vlucht uitmaakte, niet kan kaderen in de tijd. Zo stelde verzoekster aanvankelijk dat het zich op een dinsdag voordeed en vervolgens dat het “*3 maand en enkele dagen. 3 maand en 2 weken*” na haar echtgenoot M.F.’s dood gebeurde (CGVS-verslag, p. 18). Haar nogmaals gevraagd hoelang na de dood van haar echtgenoot het incident zich voordeed, waarbij de tolk dit uitgebreid met een tekening uitlegde, stelde verzoekster dat zij verwond werd met het mes op de dag van M.F.’s overlijden. Wanneer haar om bevestiging werd gevraagd, antwoordde verzoekster echter “*neen, wanneer ze begonnen met me te schelden, ben ik weggegaan en ben ik daar gaan zitten*” (CGVS-verslag, p. 18). Wanneer verzoekster nogmaals werd gevraagd wanneer zij precies werd aangevallen, probeerde zij de vraag meermaals te ontwijken door te stellen dat zij de vraag niet begreep (CGVS-verslag, p. 18-19).

Opnieuw gevraagd, en verduidelijkt met een tekening, hoeveel dagen na het overlijden van verzoeksters man zij werd aangevallen, stelde verzoekster “*de dag van het overlijden van mijn man, was op een donderdag*” (CGVS-verslag, p. 19). Vervolgens stelde verzoekster vaagweg “*ze zijn begonnen voor zijn dood en het is ook na zijn dood doorgegaan*” (CGVS-verslag, p. 19). Uiteindelijk nog een laatste keer gevraagd wanneer verzoekster door N. werd aangevallen met de machete, stelde verzoekster “*dat weet*

ik niet meer. ik weet het niet meer. dankzij mijnheer d. die me heeft meegenomen. hij heeft me laten verzorgen en dan heeft hij me naar hier gebracht.” (CGVS-verslag, p. 19). Dergelijke incoherente en ontwijkende verklaringen aangaande het incident met de machete, dat de kern van verzoeksters asielrelaas vormt, doen derhalve afbreuk aan de waarachtigheid van haar verklaringen hieromtrent.

Waar het verzoekschrift stelt dat verzoekster ongeschoold is en niet kan lezen, noch schrijven, noch tellen, laat staan een chronologie respecteren, dient te worden opgemerkt dat verzoekster zelf verklaarde dat zij na het overlijden van haar man de dagen telde zodat zij zou weten hoelang zij diende te rouwen (CGVS-verslag, p. 12-13). Bovendien kan van een persoon zonder opleiding redelijkerwijs wel worden verwacht dat zij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op eenvoudige en elementaire vragen in verband met haar directe leefomgeving, *quod non*. Ten slotte is al vastgesteld dat verzoekster gericht antwoordt, tussenkomt en de zaken bewust voorliegt. Dit veronderstelt wel degelijk een verstandelijke alertheid beschikt.

Daar waar verzoekster beweert slechts over beperkte verstandelijke mogelijkheden te beschikken, merkt de Raad op dat verzoekster dit op geen enkele manier adstrueert terwijl dit medisch eenvoudig zou kunnen worden verifieerd. Evenmin toont verzoekster aan dat het feit dat zij in shock was op het moment van de aanval haar kan beletten eenvoudige vragen over haar eigen leefwereld te beantwoorden. Daarenboven werd verzoekster tijdens het verhoor bijgestaan door haar advocaat zodat haar eventuele beperkingen konden benadrukt worden, wat niet is gebeurd. Verzoeksters verschoningen overtuigen dan ook niet, te meer daar er uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat er niet zozeer naar feitenkennis of gedetailleerde objectieve informatie werd gepeild, doch vooral naar de wijze waarop verzoeker bepaalde gebeurtenissen heeft ervaren. Verzoekster biedt aldus dan ook geen aannemelijke verklaring voor de vastgestelde vaagheden en incoherenties in haar verklaringen.

2.11. Ook slaagt verzoekster er niet in haar vrees aannemelijk te maken, nu zij louter stelt de dood te vrezen *“omdat, de Afrikanen, als ze zeggen dat iemand moet sterven, dan zal deze ook sterven”* (CGVS-verslag, p. 23). Dit klemmt te meer nu verzoekster niet duidelijk kan verklaren waarom N., nadat zij verzoekster reeds met de machete had geraakt, niet achter verzoekster is aangelopen terwijl deze naar eigen zeggen zwaar gewond was (CGVS-verslag, p. 19-20).

2.12. Daargelaten dat het opmerkelijk is dat de heer D., een volslagen vreemdeling voor verzoekster, haar gewond op straat vindt en vervolgens beslist verzoeksters zorg op zich te nemen, maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat D., volledig belangeloos, haar vlucht uit Guinee geregeld heeft en met haar naar België is gereisd per vliegtuig (CGVS-verslag, p. 21-22). Dit klemmt te meer nu uit verzoeksters verklaringen blijkt dat D. haar reis ook nog zelf zou betaald hebben, haar heeft afgezet voor *“dit groot gebouw”* en verzoekster hem sindsdien niet meer gezien heeft (CGVS-verslag, p. 22). Bovendien is het niet geloofwaardig dat verzoekster verklaarde dat D. haar reisdocumenten steeds bij zich had en zij deze nooit in haar handen gehad heeft (CGVS-verslag, p. 22), nu bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden en verzoekster aldus verplicht is in het bezit te zijn van haar identiteitsdocumenten. Verzoeksters onaannemelijke verklaringen over haar vlucht uit Guinee ondermijnen dan ook op fundamentele wijze haar algehele geloofwaardigheid.

2.13. Gezien verzoeksters leugenachtige verklaringen aangaande haar ware identiteit en de vaststelling dat haar problemen en familiaal profiel in Guinee niet aannemelijk zijn, kan de Raad geen geloof hechten aan haar verklaringen dat verzoekster niemand meer heeft in Sierra Leone. Integendeel verzoekster heeft vele kinderen in Guinee en er kan evenmin worden ingezien waarom ze via deze kinderen haar identiteit niet kan aantonen te meer ze ook het reispaspoort waarmee ze naar België kwam achterhoudt voor de Belgische asielinstanties.

2.14. Het door verzoekster bij het CGVS neergelegde doktersattest – waaruit blijkt dat dr. Delphine Guenter een litteken van 7 cm op verzoeksters rechterbovenarm/schouder vaststelt, wat overigens niet betwist wordt – doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen, nu een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep.

De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met haar bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; zij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468).

2.15. Ook de twee bij het CGVS neergelegde foto's van een litteken op een rechterbovenarm vermogen niet het door verzoekster voorgehouden asielrelaas te bewijzen. Foto's hebben immers ten hoogste een accessoire, ondersteunende bewijswaarde. Uit eenvoudige, ongedateerde foto's kunnen geenszins de precieze feitelijke omstandigheden of tijdstip worden afgeleid waarbij de op de foto's zichtbare verwondingen werden opgelopen te meer een dergelijk litteken vele dagelijkse oorzaken kan hebben, minstens wordt dit niet anders aangetoond.

2.16. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.18. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.22. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. De Raad stelt vast dat verzoekster manifest bedrieglijke verklaringen aflegde en zich een valse identiteit aanmat zonder hiervoor een verklaring te hebben. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.23. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.24. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.25. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.26. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK